

У ЦЕ НІЯК НЕ ВІРИТЬСЯ...

Цей матеріал повинен був стати цікавим інтерв'ю з непересічною особистістю, висококваліфікованим лікарем від Бога, добрим організатором, мудрим керівником і господарником - головним лікарем дорожньої стоматологічної поліклініки Олегом Васильовичем Барабашом. Але доля розпорядилася інакше. Сьогодні, чотирнадцятого жовтня, на Покрову, Олегу Васильовичу Барабашу виповнилося б 50... Важко говорити про це зараз. Смерть забрала його 20 вересня 2011 року на робочому місці, наприкінці робочого дня... У це ніяк не віриться. Особливо, коли слухаємо голос цього життєрадісного чоловіка, записаний на диктофон під час розмови, що відбулася в редакції за кілька тижнів до раптової смерті Олега Васильовича.

– Потяг до медицини з'явився у мене ще десь у чотирирічному віці після розповідей моєї бабці, яка працювала у пана Грудю – професора медицини. Він був не тільки хорошим фахівцем, але доброю і чуйною людиною. З роками я переконався, що без цих якостей працювати в медицині неможливо, – згадував Олег Барабаш. – Мабуть, найглибше відчув це, коли приходив на роботу до батька, який усе життя пропрацював на Львівському протезному заводі. Батькова витримка і професіоналізм при огляді покаліченої людини, співчуття до її страждань і готовність реально допомогти, зміцнили моє бажання обрати фах медика.

Школу Олег Барабаш закінчив із золотою медаллю. Але студентом-медиком став лише наступного року – перший раз не пройшов за конкурсом. Невдача його не розчарувала, він обрав собі нелегку працю – вдень працював в інститутському віварії, а вночі – санітаром на швидкій допомозі. Цей рік нелегкої праці ще більше зміцнив у ньому бажання стати медиком.

–Тоді я зрозумів: щоб стати лікарем, треба докласти багато зусиль, – розмірковував Олег Васильович. – І маю на увазі не спеціалізацію. Молодим лікарям, які приходять до нас на ро-

боту, я завжди кажу, що людина повинна бути лікарем насамперед за своєю суттю, а вже потім вона стає стоматологом, гінекологом, терапевтом чи хірургом... Нинішня медицина, на жаль, надмірно комерціалізована і пацієнтам важко потрапити до хорошого спеціаліста. Тому підкреслюю: лікарем для початку треба народитися. Щоб стати справжнім лікарем, окрім знань потрібне ще й батьківське виховання, інститутське виховання. Лікаря формує ще колектив, в якому він працює, професійні традиції. Для мого професійного становлення багато зробили працівники стоматологічного відділення у складі дорожньої поліклініки станції Львів. У далекому вже 1984 році при розподілі нас, стоматологів, був присутній тодішній начальник медичної служби Львівської залізниці Лев Васильович Орел. Я згадую його з глибокою шаную, адже завдяки йому прийшов працювати в стоматологічне відділення дорожньої поліклініки станції Львів. Тоді мені, призєру Всесоюзної олімпіади стоматологів були відкриті двері в аспірантуру медичного інституту в будь-якому місті СРСР, але для того, щоб іти в науку, потрібні були фінансові можливості, яких моя родина не мала. Із вдячністю згадую тодіш-

нього головного лікаря поліклініки Василя Івановича Прикупенка, спеціалістів-стоматологів – Галину Перескокову, Антоніну Рябоконе, Любов Енгельсон, Володимира Мостюка, Бориса Андреева та багатьох інших. І, звісно, завідувача відділенням Йосипа Михайловича Лесіва.

Коли Георгій Миколайович Кірта побачив значний потенціал стоматологічного відділення, він подбав про створення дорожньої стоматологічної поліклініки станції Львів, головним лікарем якої став Йосип Михайлович Лесів, а мене призначили його заступником.

Згадуючи цей період, Олег Барабаш відзначив, що весь колектив новоствореної поліклініки старався йти в ногу з часом, опановував нові технології, стоматологія розвивалася у світі швидкими темпами:

– Зараз у колективі відбулася зміна покоління. Люди, які відпрацювали багато років, ідуть на пенсію. Є в цьому й сумний аспект, але приємно, що молоде покоління, яке прийшло на зміну ветеранам, мислить і працює по-сучасному. Насамперед назву стоматологів Мар'яну Дідовську, Тетяну Лапіду, Христину Чернегу, Мар'яну Огородник.

Талановита молодь готова швидко вчитися і потребує практичного досвіду. Її навчають такі досвідчені спеціалісти як Петро Чорний, Анжела Муравйова, Ярослав Султан, Оксана Габа-Гарасевич, Роман Поташник, Ігор Кутневич. Окремо хочу відзначити свій надійний професійний "тил" – мого заступника Тетяну Олексіївну Нефьодову і подякувати їй за співпрацю.

Оскільки стоматологія зараз має два виміри – фінансовий і медичний – дуже важливо бути водночас і спеціалістом-медиком, і господарником, який дбає про матеріальну сторону справи, бо поліклініка – господарський підрозділ. Я вдячний керівництву залізниці та дорпрофсожу, які розуміють, що стоматологія – найбільш затратна серед усіх галузей медицини.

За три з половиною роки, відколи я очолив поліклініку, нам вдалося за допомогою керівництва залізниці створити практично нове імплантологічно-хірургічне відділення, оснащене найсучаснішою апаратурою. Дуже справедливо, що першими пацієнтами, яким було вживлено імпланти, стали залізничники. Традиційно ми співпрацюємо із спеціалістами клініки Мирона Угриня – віцепрезидента Асоціації імплантологів України.

Розповідаючи про дорожню стоматологічну поліклініку станції Львів, Олег Васильович наголошував, що тепер стоматологічна допомога тут надається у широкому діапазоні – від

найпростіших захворювань до застосування найсучасніших методів лікування при складних випадках.

– Нам залишилося ще відремонтувати три кабінети терапевтичної стоматології. Це вже будуть кабінети європейського зразка, в яких лікування проводитиметься за європейською методикою, – не без гордості ділився зі мною своїми сподіваннями Олег Васильович. – І наступного року, дай Боже, щоб ці плани здійснилися, треба ремонтувати й модернізувати відділення ортопедичної стоматології та зубопротезної лабораторії, оскільки стоматологія повинна працювати як замкнений цикл: хворий, який потрапляє до нас з однією проблемою, має вийти від нас без жодних стоматологічних проблем. Принципово важливе значення має те, щоб пацієнт відчув і переконався, що в центрі нашої професійної уваги насамперед його здоров'я, а не його гроші. Я постійно наголошую: насамперед треба бути лікарем, а вже потім – стоматологом. Якщо порушити це правило, то через деякий час клініка втратить прибутки. Упродовж трьох із половиною років, відколи я очолив поліклініку, вона не мала збитків, хоча раніше ця проблема була. З приємністю скажу, що багато залізничників залишилися задоволеними відвідинами нашої поліклініки. Понад 50 відсотків наших пацієнтів – залізничники, отже, вони не сплачують за послуги, адже відповідно до колективного договору за них платить залізниця.

Олег Васильович ніколи не цурався громадської роботи: був комсоргом школи, комсоргом курсу в інституті, комсоргом поліклініки, тепер – в.о. голови партії "Відродження" Залізничного району міста Львова. Громадська робота дала йому організаторського та керівного досвіду.

Коли мова зайшла про закупівлю матеріалів та інші фінансові питання роботи дорожньої стоматологічної поліклініки станції Львів, Олег Васильович признався, що з приходом на посаду головного бухгалтера Марії Биць, його значно менше болить голова за фінансові питання, бо вона прекрасний фахівець своєї справи.

Олега Барабаша турбувало те, що стоматологія зараз чомусь вважається сферою послуг, хоча, на його глибоке переконання, кожен стоматолог – насамперед лікар і він не повинен про це забувати.

Олег Васильович тепло і щиро розповідав про свою родину, батьків, дружину, доньку та сина. Діти не пішли в медицину, а віддали перевагу юриспруденції, донька Оля – юрист, а син Володимир – студент юридичного факультету.

Коли заговорили про захоплення, Олег Васильович розповів, що батько навчив його добре кухарити. Кілька місяців тому у складі команди управління залізниці за першу страву Олег Барабаш здобув третє місце у дорожньому конкурсі на кращого кухаря. На запитання про улюблену страву Олег Барабаш резонно відповів, якщо вкладаєш душу, то кожна страва – смачна. Захоплювався Олег Васильович і рибальством.

Розмова постійно поверталася до стоматології і він з радістю та оптимізмом говорив про те, що поступово – хоч і дуже нелегко – вдається втілювати в життя стратегічну мету: перетворити дорожню стоматологічну поліклініку станції Львів на лікувальний заклад європейського рівня. Основні його пацієнти – залізничники – цього заслуговують.

Перечитуюсь написане, виправляємо усі дієслова на минулий час, вмикаємо диктофон і чуємо голос Олега Васильовича Барабаша – і не віриться, що його вже нема. Звукозапис зроблено за кілька тижнів до його раптової смерті. Напередодні він зайшов до редакції на кілька хвилин, щоб дещо уточнити, хотів, щоб до цього інтерв'ю додалися фотографії з відділень поліклініки, щоб газета розповіла і про трудовий колектив поліклініки. Ми з часом обов'язково виконаємо це прохання Олега Васильовича.

Пригадується минулорічна презентація оновленого імплантолого-хірургічного відділення, коли головний лікар Олег Барабаш хоч і був заклопотаний, але все ж щасливий. Тодішній начальник медичної служби Михайло Яворський наголосив:

– Я щиро радий, що Олегу Васильовичу вдалося це все зробити завдяки сприянню залізниці і, звісно, завдяки його організаторським здібностям та колективу поліклініки. Інший керівник має гроші, а не може навіть частки зробити з того, що ми сьогодні побачили. Я думаю, що дорожня стоматологічна поліклініка має всі шанси вийти на рівень відомої клініки Заблоцького та Угриня.

Тоді на адресу Олега Барабаша звучали такі слова: "Нинішня презентація підтверджує, що Олег Васильович Барабаш не тільки прекрасний доктор, але й ефективний менеджер".

Його серце зупинилося на роботі, у стоматологічній поліклініці і, певно, назавжди там залишилося... Обірвалися мрії, надії, сподівання. Залишилося усе, що він встиг зробити, і спогади.

Вклонітесь його пам'яті.

Орися ТЕСЛЮК
Ігор ПАРАЩАК
Фото з архіву редакції